

TOWARZYSTWO ZACHĘTY
SZTUK PIĘKNYCH
W WARSZAWIE

HENRYK
SIEMIRADZKI

1843—1902

L A T O 1 9 3 9 R O K U

Inw. 1755.

viii. 8. 119⁵

TOWARZYSTWO ZACHĘTY
SZTUK PIĘKNYCH
W WARSZAWIE

HENRYK
SIEMIRADZKI

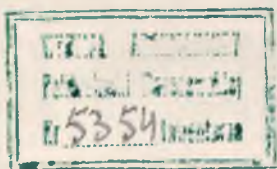
1843—1902

069.53/438/:75/438

5354.

L A T O 1 9 3 9 R O K U

OBJAŚNIENIA SKRÓCEN

ol.	— olejny
akw.	— akwarela
past.	— pastel
oł.	— ołówek
kr.	— kredka
temp.	— tempera
pł.	— płótno
tekt.	— tektura
pap.	— papier
sygn.	— sygnowany
niesygn.	— niesygnowany
wł.	— właściciel
T. Z. S. P.	— Tow. Zachęty Sztuk Pięknych

Wymiary podano w centymetrach, pierwsza liczba oznacza wysokość, druga szerokość.

Fotografie Anny Janczewskiej
Klisze wyk. Fotochemigrafia Nowoczesna
Druk. M. Garasiński, Warszawa, Bracka 20

WŁADZE TOWARZYSTWA

Prezes

BRZEZIŃSKI STANISŁAW

Wiceprezes

EJSMOND STANISŁAW

Gospodarze wystaw

NEHRING MACIEJ

SUCHANEK ANTONI

Członkowie Komitetu i ich zastępcy

Artyści

CIEŚLEWSKI TADEUSZ

GŁOWIŃSKI APOLINARY

KOPCZYŃSKI BRONISŁAW

ZAWADZKI STANISŁAW

.....

DOMARADZKI STEFAN

MUCHARSKI JAN

SOŁTAN ALEKSANDER

Miłośnicy

GĄSOWSKI WIESŁAW

JARNUSZKIEWICZ CZESŁAW gen.

KARPIŃSKI FRANCISZEK

KAUZIK STANISŁAW

SZADURSKI WACŁAW

WILCZYŃSKI STANISŁAW

.....

MISSUNA OLGIERD

PĘSKI WACŁAW

Dyrektor Administracji

RADECKI-MIKULICZ STANISŁAW

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

ZAKUPIONE ZE ZBIORÓW
Ś. p. prof. M. LALEWICZA

Henryk Siemiradzki

HENRYK SIEMIRADZKI

„Dom otoczony ogrodem, dziedziniec obszerny na wzór dziedzińców naszych domów wiejskich, ocieniony drzewami i krzewy, tworzy to miłe otoczenie, gdzie pod wyłącznym prawie kierunkiem matki, bo zatrudnienia ojca często go z domu wywoływały, kształciło się i wyrastało pacholę, co miało nowy promień sławy rzucić na ziemię rodzinną”... „Gniazdo ożywione powietrzem naszego nieba, przerzucone dłonią losu na dalekie obce niwy. Dobrym geniuszem, co strzegł nieetykalności owego gniazda, była matka znakomitego artysty [Michalina z Prószyńskich], pierwszy jego mistrz i kierownik — niewiasta wyższego umysłu i uczuć prawdziwie obywatelskich”. Tymi oto słowami opisuje Marian Dubiecki, sekretarz Rządu Narodowego, dom państwa Siemiradzkich na przedmieściu Charkowa.*)

Tutaj młody Henryk Siemiradzki, urodzony 23 października 1843 r. w pobliskim Biełgorodzie, wzrastał w atmosferze polskiej i nieprzeciętnie kulturalnej. „Nasze książki, nasze dzienniki, które nader rzadko w owe lata bywały nawet w kraju pod dachem dworów wiejskich, spotykane były w tej willi”. Odwiedzali ją przedstawiciele kolonii polskiej, profesorowie charkowskiego uniwersytetu, przyjaźń zacyła łączyła zwłaszcza rodzinę pp. Siemiradzkich z Aleksandrem Mickiewiczem (bratem poety), profesorem prawa rzymskiego, z którym p. Hipolit, ojciec artysty związany był koleżeńską, sięgającą szkolnych czasów nowogródzkich.

*) Marian Dubiecki „Na kresach i za kresami”. Kijów 1914. T. I Str. 251 — 2.

Atmosfera zatem domu, polska i religijna kształtowała charakter młodego Henryka, który nauczywszy się cenić i rozumieć wartości nieprzemijające rozciągał najpierw opiekę wychowawczą nad swym młodszym bratem a potem nad swymi już dziećmi. Gdy ofiarowuje w 1862 roku kochanemu bratu Michasiowi „Imiennik“ własnego układu, z maleńkimi rysunkami, to są tam pod odnośnymi literami herby Polski i Litwy, ułan polski i Matka Boska Ostrobramska i t. p. i taki oto napis „Prowadź się dobrze, ucz się pilnie i z ochotą i pokochaj nauki, bo one uszlachetniają umysł człowieka; postępując tym tylko sposobem staniesz się pociechą rodziców oraz podporą i chlubą ojczyzny”.

Henryk Siemiradzki po ukończeniu gimnazjum, mimo talentu rysunkowego, który rozwijał w młodym chłopcu sumienny nauczyciel rysunku Bezperczy, uczeń słynnego Karola Brüllowa zgodnie z wolą rodziców i własnym zainteresowaniem światem przyrody, wstąpił na wydział przyrodniczy uniwersytetu charkowskiego. Rozprawa pod tytułem „O instynkcie owadów” przyniosła mu w r. 1864 dyplom kandydata nauk przyrodniczych. Pod wpływem zapewne rad Bezperczego, zawsze przez Siemiradzkiego z wdzięcznością wspominanego, z którym kontaktu nie przerywał i w czasie studiów uniwersyteckich, postanowił udać się do Petersburga i zapisać do Akademii Sztuk Pięknych.

Po pokonaniu trudności formalnych (przyjmowano do Akademii tylko słuchaczy, których wiek nie przekroczył 16 lat) zostaje Siemiradzki przyjęty w poczet jej uczniów. Szybko zdobywa uznanie profesorów, wyrażające się przyznawaniem medali, nagród, uwieńczone wreszcie, po ukończeniu Akademii stypendium sześcioletnim na wyjazd zagranicę. Wyniósł Siemiradzki z Akademii dobrą umiejętność i zainteresowania, wypływające z ducha epoki. Obrazy, które jednały mu uznanie profesorów to „Diogenes rozbijający kubek”, „Aleksander Macedoński i lekarz jego Filip”.

Celem podróży Siemiradzkiego, zgodnie z tradycją i charakterem sztuki reprezentowanym przez Akademię petersburską, musiał być Rzym.

Zanim jednak poznał Siemiradzki Wieczne Miasto, które stać mu się miało miastem ulubionym, w którym przemieszkać ma następnie prawie całe życie, zatrzymał się jeszcze najpierw w Monachium.

Życie artystyczne stolicy Bawarii skupiało się wówczas około osoby Pilotiego, twórcy szkoły malarstwa historycznego, którego wpływ szerokie zataczał kręgi. Studia archeologiczne i historyczne poprzedzały obrazy wychodzące z jego pracowni, pełno w nich było realistycznych szczegółów, kostiumów, mebli dawnych epok.

W Monachium spędził Siemiradzki rok, studiując u Pilotiego, pracując nad „Orgią Rzymską”, która wystawiona w Kunst-Vereinie zwróciła na niego uwagę publiczności. Z Monachium udał się Siemiradzki do Florencji i wreszcie w r. 1872 stanął w Rzymie.

Miał już wówczas Siemiradzki poza sobą kilka kompozycji, zawsze jeszcze o temacie klasycznym, w Polsce jednak imię jego dotąd nie było znane.

Wielki dopiero sukces jaki odnosi „Jawnogrzezdnica”, wystawiona w r. 1872 na światowej wystawie w Wiedniu, nabyta potem przez następcę tronu rosyjskiego, późniejszego cesarza Aleksandra III, — odbija się echem i w kraju. Obraz ten, poprzedzony entuzjastyczną oceną krytyki, w której nawet zarzuty w świetle dzisiejszym do pochwał urastają, — przed odesłaniem do Petersburga zostaje wystawiony w Warszawie w Towarzystwie Zachęty Sztuk Pięknych.

„Jawnogrzezdnica” reprezentująca „nowomodny kierunek naturalistyczny, ściąganie boskości Chrystusa do pospolitych czynności codziennego życia i malowanie krajobrazu sposobem nowym, nie liczącym się z kompozycją i liniami” zdobywa publiczność warszawską. Siemiradzki staje się sławnym we własnym kraju.

Pobył w Warszawie u rodziców, którzy tu się na stałe przenieśli, nie zatrzymuje Siemiradzkiego w kraju — powraca do Rzymu.

Nadchodzą teraz lata wielkiego twórczego wysiłku, pracy przygotowawczej do wielkiego dzieła „Świeczniki Chrześcijaństwa”.

Studia kultury antycznego Rzymu, rozczytywanie się w rocznikach Tacyty, pismach Swetoniusza, szkice malarskie i rysunkowe poprzedzają to dzieło. „Świeczniki Chrześcijaństwa” ukończone w 1876 roku czynią nazwisko Siemiradzkiego znane w całej Europie.

Obraz ten wystawiony najpierw w Rzymie w Akademii św. Łukasza przynosi jego twórcy godność członkowską tej Akademii i popularność niezwykłą: „obudził on zapał Rzymian, którzy tłumami zwiedzali pracownię artysty w której obraz był wystawiony. Dwór królewski kilkakrotnie powtarzał swoje wizyty w pracowni. Arystokracja, artyści wszyscy garnęli się do obrazu z podziwem dodając zawsze do nazwiska malarza imię jego ojczyzny”.

Poza tym wstępnym sukcesem idą dalsze. „Świeczniki” wystawione kolejno w Berlinie, w Sztokholmie, w Turynie, Petersburgu, Paryżu, Londynie przynoszą Siemiradzkiemu coraz inne godności, tytuły, dyplomy, zaszczyty... Wystawione w 1878 r. w Paryżu na światowej wystawie łącznie z innym jego obrazem: „Wazon czy kobieta”, przynoszą mu wielki złoty medal i piękną sewrską wazę. Galeria Uffizi we Florencji zamawia u Siemiradzkiego autoportret, aby go zawiesić wśród najsławniejszych mistrzów.

Gdy „Świeczniki” odbywają swój pochód triumfalny po Europie, ich twórca przybywa do Polski i bierze udział we wspólnym obchodzie jubileuszu Józefa Ignacego Kraszewskiego w Krakowie, którego powieści były ulubioną jego lekturą. W czasie tej podniosłej uroczystości w odpowiedzi na toast wzniesiony na jego cześć, ofiarował „Świeczniki” krajowi

z tym, aby były umieszczone w Sukiennicach i tworzyły podwaliny pod przyszłe Muzeum Narodowe.

Entuzjazm rodaków, uwielbienie wprost jakim otoczono Siemiradzkiego w porywie wdzięczności za ten piękny czyn - nie zatrzymały jednak artysty w kraju. Wizja słonecznej Italii, lazurowego nieba, zbyt jest silna, aby się jej można oprzeć. Siemiradzki powraca do Rzymu.

Willa artysty przy Via Geata, to małe muzeum sztuki, pełno w niej rzeźb, starych obrazów, kosztownych tkanin, pięknych książek - tutaj otoczony gromadką swych najbliższych: żony i dzieci pracuje Siemiradzki zapatrzony w świat Hellady i Romy.

Pracownia artysty przy Via Geata w Rzymie

Odpooczynkiem jest mu zabawa z dziećmi, rysowanie dla nich rebusów, budzenie zachwytu dla tego wszystkiego co otacza człowieka i co jest piękne, przestrzeganie poprawności wymowy polskiej, chronienie przed nabyciem cudzoziemskiego nawet akcentu, wieczory spędzane przy fortepianie, poświęcone muzyce do której wielki posiadał talent. Pracownia Siemiradzkiego jest w Rzymie znana - nawet Baedeker zaleca jej zwiedzanie. Nie braknie więc gości na Via Geata. Prócz wieczorów czwartkowych poświęconych dla przyjaciół i inne dni przynoszą odwiedziny znajomych i nieznanomych. Gościem Siemiradzkiego jest i Ignacy Paderewski i Henryk Sienkiewicz. Wstęp mają wszyscy jednak tylko do dolnej pracowni - tam gdzie znajdują się obrazy już na ukończeniu, do górnej skąd płótna gotowe spuszczone były na odpowiednich blokach nie wprowadza artysta nikogo. Szkice i studia do obrazów chroni przed okiem widza.

Powstają teraz, jakby odbłask własnego szczęścia rodzinnego, pogodnie rozświetlone sielanki, bohaterowie starożytnego świata występują na tle wiecznie pięknego krajobrazu włoskiego widzianego „nowoczesnym okiem” artysty, który wyczuwa grę światła, płamę słoneczną igrającą wśród zieleni drzew oliwnych. Ciemny, ciężki koloryt, który reprezentowało ówczesne malarstwo monachijskie, zastępuje Siemiradzki kolorytem jasnym, przeźroczystym, rozbudowuje głębię przestrzenną swych obrazów, stwarza perspektywiczne dalekie plany.

W krótkim tym omówieniu twórczości Henryka Siemiradzkiego niema miejsca na wymienienie wszystkich jego prac, trudno też śledzić stopień po stopniu ewolucję jego sztuki—podać można tylko najważniejsze obrazy charakteryzujące pewne okresy twórczości.

Znaczenie wyjątkowe posiada oto „Taniec wśród mieczów” (1879-80) dzięki wyjątkowo dobrze zbudowanej kompozycji, harmonijnemu układowi form, dużej finezji w krajobrazie. Znaczenie i piękno tego obrazu uznaje nawet Stanisław Wit-

kiewicz, tak bardzo krytycznie odnoszący się do twórczości Siemiradzkiego.

Obok tematów ze świata antycznego powstają również obrazy religijne, które zresztą malował Siemiradzki i poprzednio, jak np. „Zmartwychwstanie” dla kościoła W. W. Świętych w Warszawie, „Chrystus w domu Marii i Marty” itp.

Osobną grupę prac stanowią wielkie kompozycje plafonowe, jak „Walka światłości z ciemnością” przeznaczona dla pałacu Zawiszów w Warszawie, jak „Wiosna” i „Jutrzenka” dla jednego z pałaców petersburskich. Odbijają się tu echa malarstwa zachodnio-europejskiego późno barokowego. Rozmach i śmiałość mówią o doskonałym opanowaniu przez Siemiradzkiego rzemiosła malarskiego. Zestawienia barw harmonijne świadczą dodatkowo o nim jako o kolorysty.

Lata 1887-1888 wypełnione są studiami przygotowawczymi do dwu obrazów odbiegających od siebie treścią i ujęciem: do „Chopina u Radziwiłła” i „Fryne”, która ukończona została w 1889 roku. Ostatni okres twórczości Siemiradzkiego charakteryzują obrazy dekoracyjne. Wymienić tu trzeba „Apoteozę Kopernika” wykonaną przez Siemiradzkiego na zamówienie Barbary z ks. Górczaków Pankratjewowej, która przed umieszczeniem jej w gmachu Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie została w r. 1881 wystawiona w sali Magistratu na dochód Zachęty Sztuk Pięknych (na powiększenie funduszu budowy gmachu Towarzystwa)*).

W ujęciu samego tematu nie jest Siemiradzki odosobnionym (Ingres — Apoteoza Homera); na podkreślenie zasługuje wprowadzenie postaci dziewczęcia wiejskiego, wyrażającego hołd narodu polskiego Kopernikowi.

Z „Apoteozą Kopernika” wiąże się kurtyna dla teatru w Krakowie (1896 rok) i we Lwowie (1900). Podobnie jak

*) Z. Batowski: Obraz Siemiradzkiego w Bibliotece uniw. w Warszawie. Sztuki Piękne 1926. R. III. 349 — 53.

i poprzednia kompozycja, tak i te ostatnie odznaczają się umiejętnością grupowania postaci i są odbiciem mody na „żywe obrazy” których nie brak w malarstwie ubiegłego stulecia.

Z ostatnich też lat twórczości pochodzi „Dirce Chrześcijańska” w której niema tego, co czaruje oko widza w innych pracach Siemiradzkiego: słonecznego krajobrazu.

Obraz ten jest jeszcze jednym potwierdzeniem zainteresowania Siemiradzkiego Rzymem; łączony niesłusznie z „Quo Vadis” powstał niezależnie od tego utworu, mimo że Siemiradzkiego łączyła serdeczna przyjaźń z Sienkiewiczem, czego wyraz znajdujemy w „Listach z podróży”.

Alegoryczne kompozycje dekoracyjne dla Filharmonii Warszawskiej: „Muzyka świecka” i „Muzyka kościelna” - to ostatnie prace wykończone Siemiradzkiego.

W przecuciu może śmierci, na ostatnie miesiące swego życia, zmęczony ciężką nieuleczalną chorobą przysparzającą mu strasznych cierpień, wrócił do Polski do nabytej majątności w Strzałkowie.

Umarł tamże 23 sierpnia 1902 roku, do końca zachowując niezwykłą pogodę ducha, która znajdowała zawsze odbicie w pełnych słońca i jasności jego pracach.

Śmierć przyszła zawczasie.

Przerwała mu pracę nad wielką kompozycją „Wjazd Ossolińskiego do Rzymu”.

Nie zdążył Henryk Siemiradzki ukończyć dzieła, które miało połączyć jego umiłowanie Rzymu z Polską, z jej kulturą i przeszłością, nie zdążył wytrącić krytyce ważnego ongi, dziś nie nie znaczącego, zarzutu, że polskich tematów nie malował.

Zarzutu, który go bolał.

Istotnie Siemiradzki poza nielicznymi szkicami tematów związanych z polską przeszłością nie malował, podczas gdy inni przedstawiali dni chwały oręża polskiego i jego tragedię, Siemiradzki malował obrazy z kulturą antyczną związane, tragedię Chrześcijaństwa, bestroskie sielanki.

Obrazy Siemiradzkiego jednak, tak jak i Matejki „na-
przeciw wszystkim dekretom śmierci chcącym wymazać naród
polski z rzędu żyjących społeczeństw były jednym dowodem
więcej dla żywotności tego narodu”.

Oceniając znaczenie Henryka Siemiradzkiego w sztuce
wartościami czysto plastycznymi, podkreślić należy, że malar-
stwo jego w zestawieniu ze współczesnymi pracami reprezen-
tantów analogicznego kierunku Couture’a, Makarta czy Alma
Tademy odznacza się świeżością ujęcia tematu. Poza wirtuo-
zostwem techniki, oddaniem znakomitym materialnej jakości
przedmiotów, wprowadza Siemiradzki jako tło do swoich kom-
pozycji krajobraz w nowym plenerowym ujęciu, pełen nieraz
wyjątkowej przejrzystości powietrznej i słonecznego blasku.
Siemiradzki to niewątpliwie jeden „z pierwszych plenerzystów
poza Francją” *).

Wystawa w Zachęcie ma za zadanie przypomnieć społec-
zeństwu polskiemu artystę, wysoko cenionego przez obcą
naukę, a niedocenianego w Polsce.

* * *

Wystawa dzieł Henryka Siemiradzkiego urządzona została
w związku z wystawą pierwszego czterdziestolecia Towarzystwa
Zachęty Sztuk Pięknych. Siemiradzki wprawdzie, przebywając
stale za granicą, był rzadkim gościem w Warszawie i niewiele
umieszczał swych prac w Zachęcie, jednakże nazwisko jego
związane jest z tą Instytucją.

Wystawiona przez niego w Zachęcie „Jawnogrzesznica”
w roku 1873 przyniosła „czystego dochodu rb. 1786 kop. 10”,
który zgodnie z wolą Siemiradzkiego przeznaczony został na
kształcenie w sztukach pięknych artystów polskich przebywa-
jących za granicą. Wśród korzystających z tego zasiłku
znajdujemy między innymi nazwisko Leona Wyczółkowskiego.

*) Stanisław Lewandowski. Henryk Siemiradzki. Warszawa 1904.

W dowód uznania dla twórczości Siemiradzkiego Zachęta umieściła go na liście artystów „używających przywileju przysyłania dzieł swoich na wystawy Towarzystwa na koszt onego”, a „Świeczniki Chrześcijaństwa” wystawione w r. 1877, znowu ściągnęły liczne zastępy publiczności warszawskiej.

Wystawa obecna ogranicza się do dzieł znajdujących się w Warszawie i ze względów technicznych możliwych do umieszczenia w Zachęcie, oraz z dzieł dostarczonych przez córkę artysty p. Wandę Przyjemską.

Wszystkim WP. Właścicielom dzieł Henryka Siemiradzkiego, którzy użyczyli ich na niniejszą wystawę, składamy serdeczne podziękowanie.

Dr Jadwiga Puciata-Pawłowska

WYSTAWA ZBIOROWA DZIEŁ
HENRYKA SIEMIRADZKIEGO

- 1 Akt męski ol./pł.
100 × 80, sygn. „Henryk Siemiradzki 1865“
wł. p. dr. L. Brennejsen
- 2 Lanie wosku ol./pł.
108 × 130, niesygn. [1867]
wł. p. W. Przyjemska
- 3 Szkic do obrazu „Sąd ostateczny“ ol./pap.
117 × 175 niesygn. [około 1868]
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie
- 4 Szkic portretowy ol./pł.
46 × 36, niesygn. [ok. 1870]
wł. p. W. Przyjemska
- 5 Jawnogrzesznica kredka
46 × 66, niesygn. [ok. 1872]
wł. T. Z. S. P.
- 6 Szkic do obrazu „Jawnogrzesznica“ ol./pł.
55 × 114, niesygn. [ok. 1872]
wł. p. W. Przyjemska
- 7 Chrzest Chrystusa (szkic) ol./pł.
43 × 85, niesygn. [ok. 1873]
wł. p. M. Siemiradzki
- 8 Szkic do „Świeczników Chrześcijaństwa“ ol./tekt.
38 × 60, sygn. „HSiemiradzki“ [ok. 1876]
wł. ks. J. Szmigielski
- 9 Szkic do „Świeczników Chrześcijaństwa“ ol./pł.
59 × 115, niesygn. [ok. 1876]
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie Nr. 77501
-
-

-
-
10	Szkic do „Świeczników Chrześcijaństwa“
38 × 60, niesygn. [ok. 1876]
wł. p. W. Przyjemka	ol./tekt.
11	Akt kobiecy do obr. „Świeczniki
Chrześcijaństwa“
70 × 95, niesygn. [ok. 1876]
wł. p. S. Kętrzyński	ol./pł.
12	Zdobycz
8 × 10, sygn. „HSiemiradzki 1878“
wł. p. A. Próchnicki	rys.
13	Czaty
24 × 28, sygn. „Wincentemu Choroszewskiemu na
dowód przyjaźni Henryk Siemiradzki“ [ok. 1879]
wł. p. W. Choroszewski	akw.
14	On i ona
150 × 100, sygn. „HSiemiradzki Rzym 1879“
wł. p. M. Mazarakowa	ol./pł.
15	Taniec wśród mieczów
40 × 73, sygn. „HSiemiradzki“ [1879 — 1880]
wł. p. A. Szretterowa	ol./pł.
16	U wróżbity
156 × 100, sygn. „HSiemiradzki Roma“ [1879—1880]
wł. p. M. Siemiradzki	ol./pł.
17	Krajobraz klasyczny „U źródła“
56 × 45,5, sygn. „HSiemiradzki 1881“
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie Nr. 46695	ol./pł.
18	Idylla
60 × 52, sygn. „HSiemiradzki Rzym 1881“
wł. p. E. Błoiński	ol./tekt.
19	Rzymianka
40 × 30, sygn. „HSiemiradzki Rzym 1884“
wł. p. M. Siemiradzki	ol./pł.
20	Szczęście rodzinne
66 × 36, sygn. „HSiemiradzki Rzym 1885“
wł. p. W. Choroszewski	ol./pł.
-
-

-
-
21	Szkic	ol./drz.
	16 × 10, sygn. „HSiemiradzki Rzym 11 stycznia 1886“
wł. p. A. Sturm	
22	Szkic do plafonu „Jutrzenka“	ol./pł.
	55 × 83, (owal) niesygn. [ok. 1886]
wł. p. W. Przyjemaska	
23	Jaskinia piratów (szkic)	ol./pł.
	35 × 58, niesygn. [ok. 1887]
wł. p. W. Przyjemaska	
24	Spalenie wodza Słowian (szkic)	ol./tekt.
	25 × 34,5 sygn. „HSiemiradzki [ok. 1889]
wł. p. W. Przyjemaska	
25	Głowa Fryne (?)	ol./pł.
	49 × 36, sygn. „A son ami H. Corrodi Henri de Siemiradzki“
wł. p. P. Jasiński	
26	Szkic do obr. „Fryne“	ol./szkło
	35 × 71, niesygn. [ok. 1889]
wł. p. W. Przyjemaska	
27	Szkic do obr. „Bachanalia“	ol./pł.
	35 × 70, niesygn. [ok. 1890]
wł. p. W. Przyjemaska	
28	Szkic do obr. „Apoteoza Kopernika“	ol./pł.
	43 × 26, sygn. „HSiemiradzki“ [ok. 1890]
wł. p. W. Przyjemaska	
29	Szkic do obr. „Apoteoza Kopernika“	ol. i kr./pap.
	39 × 28, sygn. „H. Siemiradzki Roma 1890“
wł. Biblioteka Uniwersytecka w Warszawie	
30	Apoteoza Kopernika	ol./pł.
	300 × 200, 1891 sygn. „H. Siemiradzki“
wł. Uniwersytet Józefa Piłsudskiego	
31	Szkic do „Wniebowstąpienia“	ol./tekt.
	38 × 30, sygn. „HSiemiradzki“ [ok. 1891]
wł. ks. J. Szmigielski	
-
-

-
-
32	Portret A. Stankiewicza
63 × 50, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. W. Przyjemska	ol./pł.
33	Szkice głów do obr. „Sąd Parysa“
57 × 47, sygn. „HSiemiradzki“ ok. 1892
wł. p. P. Jasiński	kr./pap.
34	Szkic do obr. „Sąd Parysa“
40 × 75, niesygn. [ok. 1892]
wł. p. E. Rulikowska	ol./pł.
35	Sąd Parysa
99 × 227, sygn. „HSiemiradzki Roma 1892“
wł. Tow. Zachęty Sztuk Pięknych	ol./pł.
36	Kurtyna teatru krakowskiego (szkic)
66 × 90, sygn. „H. Siemiradzki Rzym 93/4“
wł. Tow. Zachęty Sztuk Pięknych	ol./pł.
37	Postać kobiety (szkic, fragm. kurtyny
teatru krakowskiego)
51 × 28, sygn. „H. Siemiradzki“
wł. Muzeum Narodowe w Warszawie, Nr. 20488	ol./pł.
38	Pierwszy szkic do obr. „Dirce chrześcijańska”
32 × 50, niesygn. [ok. 1896]
wł. p. W. Przyjemska	ol./drz.
39	Szkic do głowy Dirce
19 × 24, niesygn. [ok. 1890]
wł. p. W. Przyjemska	ol./pł.
40	U źródła
65 × 50, sygn. HSiemiradzki Roma 1898“
wł. p. A. Przybyłski	ol./pł.
41	Szkic do obr. „Przyszłe ofiary“
21 × 15, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. W. Przyjemska	ol./tekt.
42	Przyszłe ofiary Colosseum
200 × 142, sygn. „HSiemiradzki 1899“
wł. p. M. hr. Przedziecka	ol./pł.
-
-

-
-
- 43 Szkice do panneaux w Filharmonii
Warszawskiej, 2 narożniki ol./tekt.
37,5 × 32, niesygn. [ok. 1890]
wł. p. W. Przyjemska
- 44 Patrycjuszka ol./pł.
49 × 38, sygn. „HSiemiradzki 1900“
wł. p. dr. A. Meissner
- 45 Szkic do kurtyny teatru lwowskiego ol./pł.
77,5 × 115, niesygn. [ok. 1900]
wł. p. W. Przyjemska
- 46 Szkic Pytii do kurtyny teatru lwowskiego ol. kr./pap.
45 × 27, sygn. „HSiemiradzki“ [ok. 1900]
wł. p. W. Przyjemska
- 47 Poezja liryczna (szkic do kurtyny teatru
lwowskiego) ol. kr./pap:
38,5 × 24, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. W. Przyjemska
- 48 Dirce Chrześcijańska ol./pł.
264 × 538, sygn. „HSiemiradzki pinx.
A.D.MDCCCXCVII Roma“
wł. Tow. Zachęty Sztuk Pięknych
- 49 Tancerki ol./pł.
178 × 115, sygn. „H Siemiradzki Pinx.
Roma MDCCCXCVII“
wł. p. M. Arciszewski
- Obrazy i szkice o dacie nieustalonej*
- 50 U źródłu ol./pł.
85 × 60, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. Z. Tabęcka
- 51 Szkic do obr. „Na greckim tarasie” ol. kr./pap.
41 × 31, niesygn.
wł. p. W. Przyjemska
-
-

52	Męczeństwo chrześcijan (szkic) 45 × 31, niesygn. wł. p. W. Przyjemka	ol./drz.
53	Pejzaż z mostkiem 21 × 30, niesygn. wł. p. W. Przyjemka	ol./tekt.
54	Studium pejzażowe 36 × 50,5, niesygn. wł. p. W. Przyjemka	ol./pł.
55	Sorrento (2 szkice) 29 × 17,5, niesygn. wł. p. W. Przyjemka	ol./pap.
56	Egipcjanka 46 × 36, sygn. „HSiemiradzki“ wł. p. A. Sturm	ol./pł.
57	Głowa patrycjuszki 62 × 50, niesygn. wł. p. W. Przyjemka	ol./pł.
58	Rzymianka 41 × 34, sygn. „HSiemiradzki“ wł. p. Fl. Neumanowa	ol./pł.
59	Rzymianka z dzbanem 46 × 36, sygn. „HSiemiradzki“ wł. p. Fl. Neumanowa	ol./pł.
60	Głowa starca 40 × 33,5, niesygn. wł. T. Zachęty Sztuk Pięknych	ol./pł.
61	Studium głowy kobiecej 40 × 33,5, sygn. „HSiemiradzki“ wł. Tow. Zachęty Sztuk Pięknych	ol./pł.
62	Głowa kobiety 40 × 31, niesygn. wł. p. W. Przyjemka	ol./pł.

-
-
63	Główka chłopca
40,5 × 31,5, niesygn.
wł. p. W. Przyjemaska	ol./pł.
64	Studia głów
28 × 51, sygn. dwukrotnie „H. Siemiradzki“
wł. p. W. Przyjemaska	ol./pł
65	Główka chłopca
34 × 26,5, niesygn.
wł. p. W. Przyjemaska	ol./pł.
66	Głowa mężczyzny
35 × 26, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. dr. A. Goldberżanka	ol./tekt.
67	Apollo grający na lirze (szkic)
36 × 16, niesygn.
wł. p. dr. A. Goldberżanka	ol./drz.
68	Szkic do obr. „Chrystus wśród dzieci“
60 × 130, niesygn.
wł. p. W. Przyjemaska	ol./pł.
69	Tancerka na linie
21,5 × 39,5, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. W. Przyjemaska	ol./tekt.
70	Kalwaria (szkic)
29 × 56,5, niesygn.
wł. p. W. Przyjemaska	ol./pł.
71	W drodze do miasteczka (szkic)
24,5 × 43,5, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. W. Przyjemaska	ol./tekt.
72	Szkic do obr. „Rybaczka“
18 × 30, sygn. „HSiemiradzki“
wł. p. W. Przyjemaska	ol./tekt.
73	Nad brzegiem zatoki morskiej
90 × 150
wł. T. Z. S. P. depozyt w Muzeum Narodowym
w Warszawie, Nr. 31918	ol./pł.
-
-

-
- 74 **Krajobraz włoski** ol./pł.
 25 × 35, sygn. „HSiemiradzki“
 wł. Muzeum Narodowe w Warszawie, Nr. 46574
- 75 **Głowa Nerona** kr./pap.
 27,8 × 20, niesygn.
 wł. Muzeum Narodowe w Warszawie Nr. 35871
- 76 **Szkic do plafonu I** ol./tekt.
 33 × 14, sygn. „HSiemiradzki“
 wł. p. M. Ejsmondowa
- 77 **Szkic do plafonu II** ol./tekt.
 33 × 14, sygn. „HSiemiradzki“
 wł. p. M. Ejsmondowa
- 78 **Zatoka morska** ol./pł.
 27 × 38,5, sygn. „HSiemiradzki“
 wł. Muzeum Narodowe w Warszawie Nr. 74208
- 79 **Studium kobiety** ol./tekt.
 40 × 24, sygn. „HSiemiradzki“
 wł. p. W. Sułkowski
- 80 **Po kąpieli** ol./pł.
 44 × 32, sygn. „Siemiradzki“
 wł. p. E. Werner
- 81 **Głowa starca** ol./pł.
 37 × 25, niesygn.
 wł. p. E. Werner
- 82 **Przy studni** ol./pł.
 85 × 61, sygn. „Siemiradzki pinx. Roma“
 wł. p. M. Silfverskjöld
- 83 **Nad rzeczką** ol./pł.
 57 × 100, niesygn.
 wł. p. J. Ligęza - Stamirowski
- 84 **U źródła** ol./pł.
 54 × 26, sygn. „HSiemiradzki“
 wł. pp. H. i M. Szezodrowscy.
- 85 **Szkice rysunkowe**
 wł. p. W. Przyjemska
-

-
- 86 Sprzedaż amuletów ol./pł.
212 × 166, sygn. „H. Siemiradzki pinx. Roma 1875”
wł. p. M. Broniewski
- 87 Antoniusz i Kleopatra ol./pł.
42 × 76, niesygn.
wł. p. M. Broniewski
- 88 Tło do obr. „Za przykładem bogów” ol./pł.
48 × 62, niesygn.
wł. p. T. Dachowski
- 89 Procesja (szkic) ol./pł.
24 × 42, niesygn.
wł. p. W. Przyjemska
- 90 Portret dziecka ol./pł.
46 × 36, niesygn.
wł. p. W. Przyjemska
- 91 Głowa ol./pł.
42 × 36, niesygn.
wł. p. E. Natanson
- 92 Grająca na lirze akw.
22 × 24, sygn. „H. Siemiradzki”
wł. T. Z. S. P.
- 93 Szkice do „Wniebowstąpienia” rys.
24 × 28, sygn. „Panu Ludwikowi Norblinowi w przyjaznym
upominku Henryk Siemiradzki 1892”

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

ILUSTRACJE

Szkic do Świeczników Chrześcijaństwa

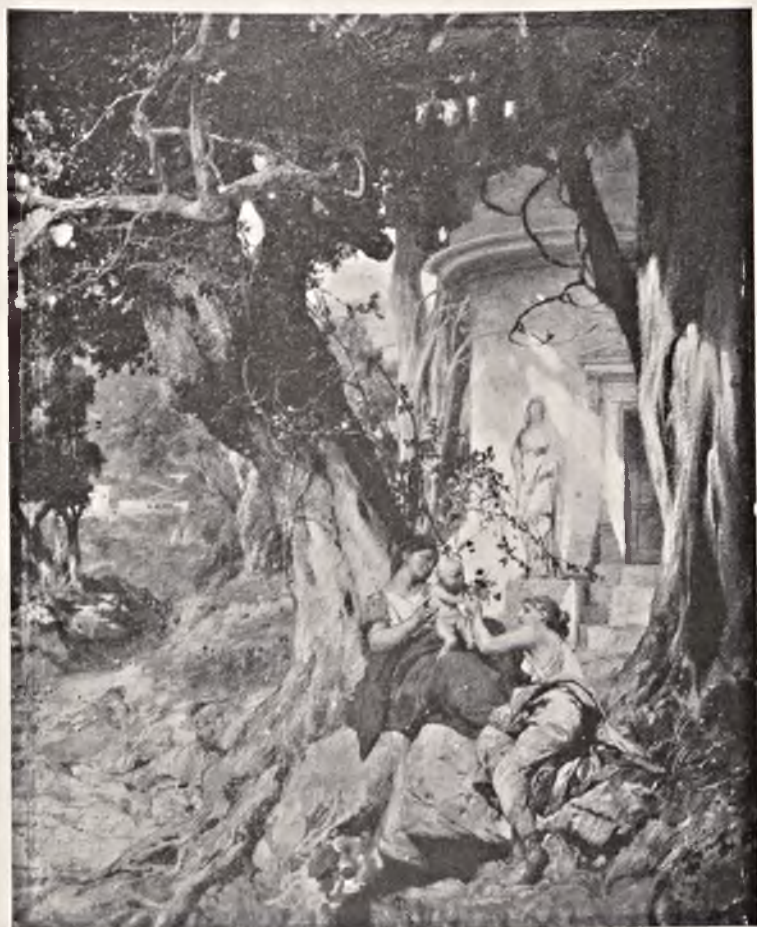
Henryk Siemiradzki

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

Henryk Siemiradzki

Sprzedaz amuletów

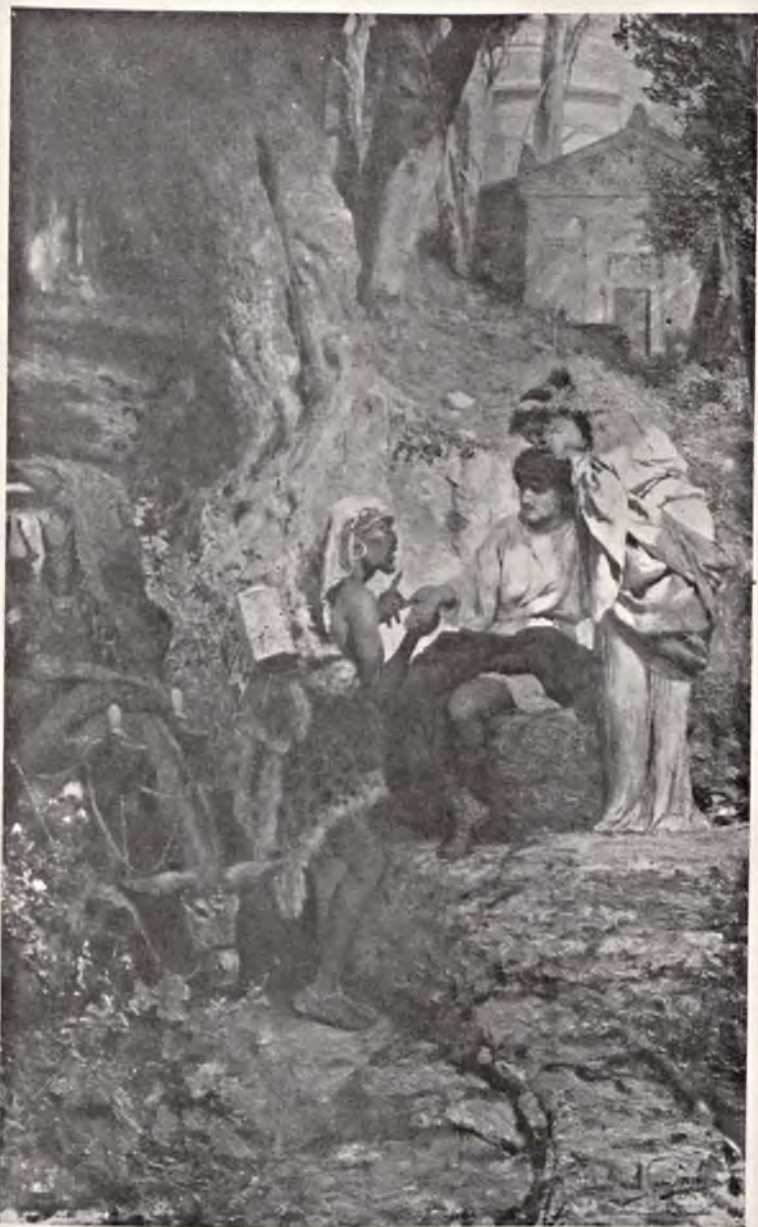
Henryk Siemiradzki

Idylla

Henryk Siemiradzki

On i ona

Henryk Siemiradski

U wróżbity

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITECTURY

Henryk Siemiradzki

Taniec wśród mięczy

Henryk Siemiradzki

Antoniusz i Kleopatra

Henryk Siemiradzki

U źródła

Henryk Siemiradzki

Przy źródle

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

Henryk Siemiradzki

Sąd Paryża

Henryk Siemiradzki

Szkie do Jutrzenki

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITECTURY

Henryk Sienkiewicz

Kurtyna teatru krakowskiego

Kurtyna teatru lwowskiego

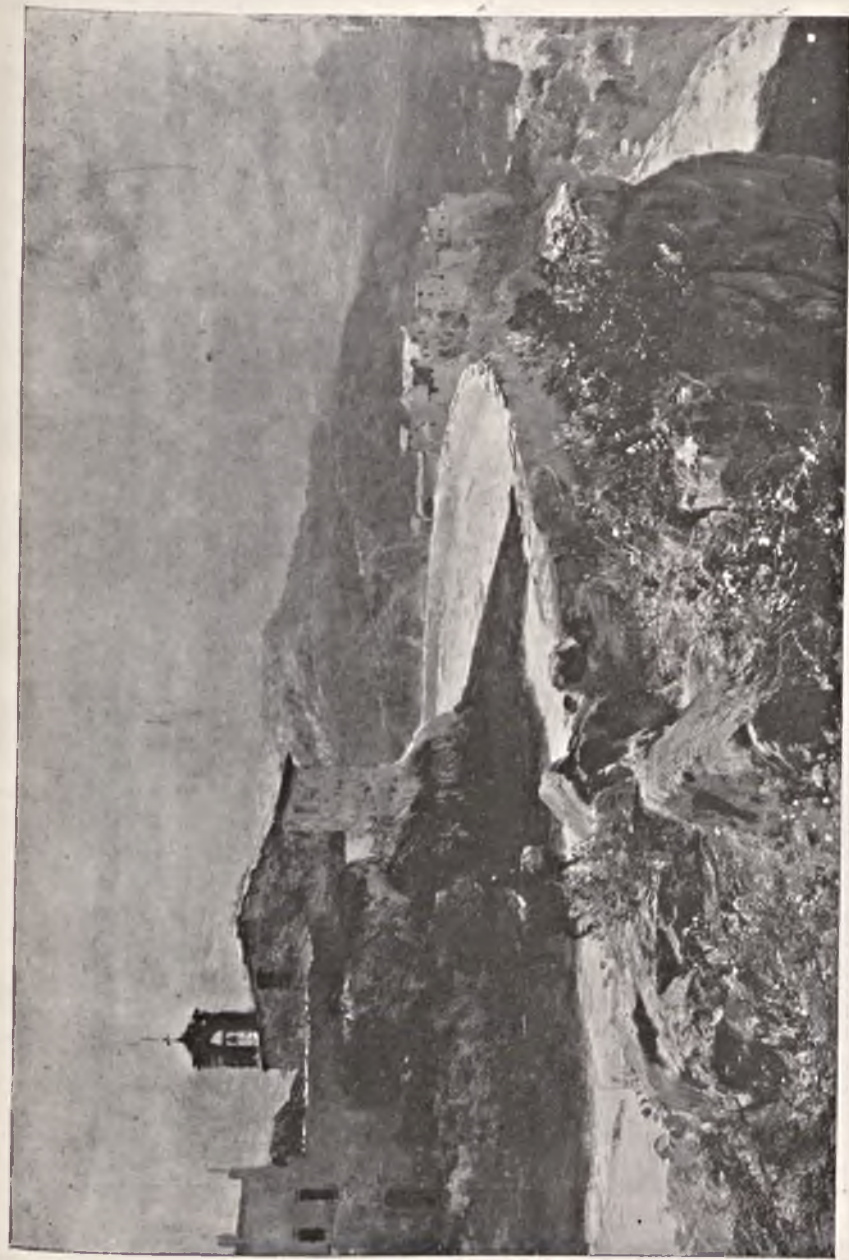
Henryk Siemiradzki

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

Henryk Siemiradzki

Nad brzegiem zatoki morakkiej

Henryk Siemiradzki

Krajobraz włoski

Henryk Siemiradzki

Apoteoza Kopernika

Henryk Siemiradzki

Przyszłe ofiary Colosseum

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

Henryk Siemiradzki

Podwórko

Henryk Siemiradzki

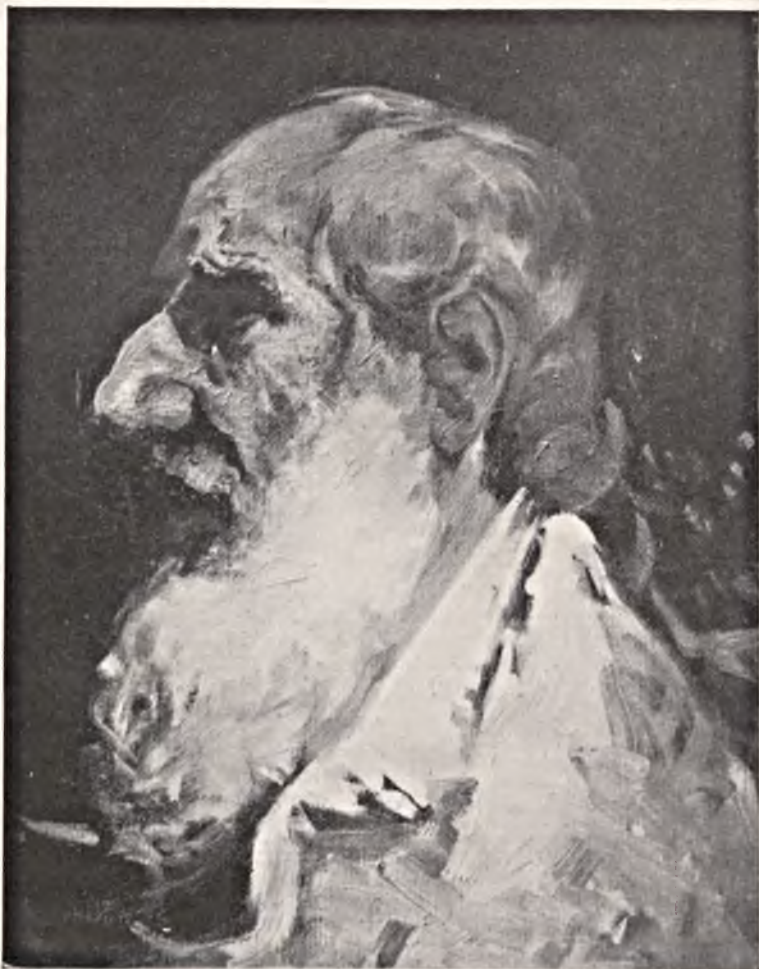
Szkic do Wniebowstąpienia

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITEKTURY

Henryk Siemiradzki

Studium głowy kobiecej

Henryk Siemiradzki

Głowa starca

BIBLIOTEKA
WYDZ.
ARCHITECTURY

Henryk Siemiradzki

Tło do obr. „Za przykładem bogów”

Henryk Siemiradzki

Dirce Chrześcijańska

Henryk Siemiradzki

Grająca na lirze

BIBLIOTEKA
W OLCZY
ARCH. S. H. I. R. Y

5354